

раторъ Лъва VI Мждри, не само закрепили въ него зародилата се идея за политическо и морално равенство съ източния императоръ, но и дали по-широкъ развой на тая идея въ смисълъ, че е настанало вече време, когато Симеонъ трѣбало да седне върху престола на източнитѣ императори, — мисълъ, която обхванала цѣлото му същество и станала главенъ двигателъ на неговата дейность презъ втората половина на царуването му.

II. Борба на Симеона съ Византия за политическо надмощие.

Първиятъ походъ на Симеона противъ Цариградъ. — Въ 912 г. умрѣлъ Лъвъ VI Философъ и оставилъ престола на седемгодишния си синъ Константина VII Порфирогенитъ или Багренородни (912—959), вмѣсто когото управлявалъ чичо му Александъръ, човѣкъ разваленъ и пияница. Съгласно съ междудържавнитѣ обичаи Симеонъ поискалъ чрезъ пратеници, щото новото цариградско правителство да потвърди стария миренъ договоръ. Александъръ обаче не само не го потвърдилъ, но и тежко оскърбилъ българскитѣ пратеници и дори се заканвалъ на Симеона. Тоя оскърбителенъ отказъ послужилъ за българския князь като твърде важенъ предлогъ за война, къмъ която той почналъ да се готви. Въ Цариградъ укорявали безумната постѣпка на Александра и съзнавали, че предстоящата война ще бжде пагубна за империята, но нищо не било възможно да се направи. Макаръ че оскърбителъ на Симеона наскоро умрѣлъ (с. г.) и новитѣ настойници на малолѣтния императоръ начело съ цариградския тогава патриархъ Николая Мистика (901—907 и 911—925) се опитали да предотвратятъ войната, обаче опигътъ останалъ безъ резултатъ: на дългото патриаршеско писмо, което било пълно съ ласкателства, укори, предупреждения и заплахи, съ цель да подействува върху българския князь и да спре войната, Симеонъ самоувѣрено отговорилъ, че „съ кръвопролитие ще може да изпълни предприятието си.“ Едновременно били прѣснати слухове, че българскиятъ князь щѣлъ да потегли къмъ столицата съ желание „да заграби царската власть“. Тогава цариградскиятъ сенатъ възложилъ на патриарха да напише официално второ писмо, въ което да съобщи на Симеона, че правителството е готово да поднови условията на предишнитѣ договори, и Симеонъ „да бжде доволенъ отъ тѣхъ и да не иска нищо повече, нито пращане на царски хора, нито поклонение“. „Следъ такова постановление (на сената), казва патриархътъ въ писмото, азъ ти пиша, като те подканямъ и уговарямъ да се отклонишъ отъ бедствията, които ще постигнатъ двата народа — българи и ромеи, ако, не дай Боже, мирътъ не бжде сключенъ; да пощадишъ собствената си честь и слава и да не оставишъ подиря си поводъ за злословие и порицание на твоето славно име; да не бждешъ за бедствията, които ще постигнатъ и двата народа, предаденъ на проклятие отъ ония, които ще претърпятъ нещастията“. По-нататкъ патриархъ Николай се очудва на смѣлия и самоувѣренъ отговоръ на Симеона и не иска да вѣрва, че той е могълъ да каже такива думи и изобщо да изопачи смисъла на писмото му. Обаче и тоя опитъ не е оказалъ никакво въздействие.

Въ края на юлий 913 год. Симеонъ потеглилъ съ голѣма войска въ походъ направо къмъ Цариградъ. Понеже по пжтя си не срещналъ никакъвъ сериозенъ отпоръ, въ августъ той вече достигналъ до Цариградъ и, като го обиколилъ съ окопи отъ Влахернитѣ до Златнитѣ врата, т. е. отъ горната часть на Златния Рогъ до Мраморно море, обсадилъ го, „възнасяйки се, казватъ лѣтописцитѣ, съ надежда безъ трудъ окончателно да завладѣе града. Но, когато узналъ якостъта на стеницѣ и недостѣпността [на столицата]